

der ejer disse Penge, eller ikke. Det er *ikke* Købmændene, der ejer disse Penge, som altsaa indestaar i Sparekassen deroppe.

N. Johan Laurson: Jeg skal forbigaa de enkelte Spørgsmaal vedrørende den højtærede Undervisningsministers Budget, som jeg berørte, da der kan blive Lejlighed til indenfor Finansudvalget at drøfte disse Sager nærmere, og det vel ogsaa er paa Tide, at vi faar en Smule Fart over denne første Behandling af Finansloven, idet vi begrænser Talelysten noget. Men den højtærede Minister gjorde sig jo ikke saa ringe Umage for at give en Forklaring af, hvorledes det var gaaet til, at de to Elever, der havde søgt Optagelse paa Jonstrup, men ikke var kommet med, alligevel kom ind paa Seminarieret. Den højtærede Ministers Fremstilling vidnede jo om en hel lille Idyl indenfor Undervisningsministeriet. Selv med Fare for at forstyrre denne Idyl, vil jeg dog berøre Sagen med nogle Ord.

Den højtærede Minister søgte at vise, at jeg skulde trygt stole paa, at den Meddelelse, som jeg havde set i et Blad, var en Misforstaaelse, jeg kunde ganske rolig gaa ud fra, det var en Misforstaaelse, jeg behøvede ikke at nære nogen Bekymring i den Sag, for det hele var gaaet som Fod i Hose. De to Elever var blevet kede af, at de ikke var blevet optaget, og Skuffelsen var vokset hos dem, da de fik at vide, at der var to, som var optaget forlods. Jeg skal ikke komme ind paa Reglerne i saa Henseende, de interesserer mig ikke i denne Sammenhæng. Der var, som sagt, Skuffelse, mest i den enes Hjem, og den unge Mands Fader henvendte sig til Ministeren, og Ministeren havde straks Hjertet paa det rette Sted til at ville hjælpe den unge Mand ind paa Jonstrup Seminarium og overgav Sagen til den paagældende Embedsmand. Det traf sig nu saa heldigt — det er svært, saa heldigt det somme Tider kan være —, at Seminarieforstanderen kom ind i Ministeriet i et andet Ærinde. Han taler med den paagældende Embedsmand, og han ønsker at tale med Ministeren, og saa gaar det hele en, to, tre. Ministeren talte med Seminarieforstanderen, om det ikke var muligt, at den ene kunde tages med; det er særlig den ene, der har Ministerens Hjerte; om det skulde hænge sammen med, at denne ene er i nær Familie med en god Partifælle, kan enhver tænke sit om. Men det gaar saadan, at Ministeren beder, det er vel ikke en Gang rigtigt at sige det, men Seminarieforstanderen giver Løfte om, at han vil forelægge Sagen for Lærerraadet. Og saa gaar det hele; siden

har man ikke hørt mere til den Sag, uden at der er Tilfredshed hos de to. Nr. 29 kom nemlig ogsaa med, da Nr. 30 skulde ind.

Nu er der imidlertid det kedelige ved denne Idyl, at Seminarieforstanderen ogsaa har udtalt sig om Sagen, og hans Fremstilling er bygget over Temaet, at hvad Ministeren har sagt, kan i og for sig være rigtigt nok, men det er i alt Fald ikke den fulde Sandhed. Det er rigtigt, at Seminarieforstanderen kom ind i Ministeriet, og det er vistnok ogsaa rigtigt, at han kom i et andet Ærinde, men Ministeren glemte at tilføje, at Ministeriet havde telefoneret efter ham. Det var saaledes Ministeriet, der ønskede at tale med ham, det fik han at vide, efter at han var kommet derind. Men den højtærede Minister fremstillede det, som om det var Seminarieforstanderen, der ønskede at tale med Ministeren. Seminarieforstanderen hævder derimod bestemt, at det var Ministeren, der ønskede at tale med ham om denne Sag. Det giver en lidt anden Kolorit. Saa er det, de enes om, at Sagen skal forelægges for Lærerraadet, og Seminarieforstanderen faar udtrykkelig Ret til at fremhæve, baade at Ministeren ønsker, at de to skal optages paa Seminarieret, og de Grunde, dette Ønske hviler paa. Og saa gaar det saaledes, at Lærerraadet ogsaa gaar ind paa det.

Jeg vil ikke bruge stærke Udtryk, men man kan vistnok sige, at den Fremstilling, som den højtærede Minister her har givet, vidner om ikke saa lidt større Snildhed end den, Ministeren tillagde mig. Selv med Fare for, at det skal vække ubehagelige Følelser hos den højtærede Minister, vil jeg sige, at jeg beundrer denne Fremstilling, der lige tager det med, der taler til Ministerens Fordel, og forbigaar med Omhu det, der alligevel giver Historien den rette Kolorit. Jeg vil tillade mig at sige til den højtærede Minister, at der er forskellige Maader at behandle Sandheden paa. Man kan sige den jævnt og ligefremt, man kan fremsætte en Sandhed med Modifikation, og man kan ogsaa, som Seminarieforstanderen har omtalt, gøre det saaledes, at det, man siger, i og for sig er rigtigt nok, men det, man forbigaar i Tavshed, er alligevel det vigtigste. Hvad Navn man saa vil give en saadan Fremstilling, det vil jeg ganske overlade til den højtærede Minister selv og til de ærede Medlemmer.

Jeg vil ogsaa udtale min Beundring over den Sikkerhed, hvormed den højtærede Minister fremstillede, at hun har Ret i de Afgørelser, hun har truffet. Den højtærede Minister sagde nemlig, at der i